

56,782,375,350,55 อัจ

ว่าด้วยความร้ายแบบไม่เจตนา

“ร้ายผิดปกตอะไรไม่เคยได้ยิน อย่าพูด
เล่นๆ แล่งหูเปล่าๆ แต่ถ้าหมายถึง
ความร้ายออกนอกหน้าละก็ เดี๋ยวนี้เขา
ใช้คำว่า ร้ายแบบไม่เจตนา กันแล้วคุณ!”

ทนายความผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม

พิมพ์ครั้งแรก : มติชนสุดสัปดาห์ 2541

(หมา-ยเหตุ : เรื่องนี้ถอดจากเทปวิดีโอรายการ *กัตดดดดไม่ปล่อยยยยย* สถานีโทรทัศน์ หลังอานบุรี ช่อง 13 บางส่วนของเทปถูกเซ็นเซอร์จนออกอากาศ)

โฆษก : “สวัสดีครับท่านผู้ชม นี่คือรายการ *กัตดดดดไม่ปล่อยยยยย* ช่อง 13 ที่วีหลังอานบุรี สามทุ่มทุกคืนวันอังคาร วันนี้เราได้รับเกียรติจาก ท่านรัฐมนตรีหลังอานบุรีทำท่านมาให้เราสัมภาษณ์อย่างเจาะลึก เจาะทะลุ เจาะทะลวง เจาะถึงใจ เจาะถึงก้น รับรองว่ามันแน่ หากท่านไม่พอใจ โทร. เข้ามา กัตดดดดได้อีก ออ่าาา! อย่าเพิ่ง! อย่าเพิ่งลุกไปไหน ดูผู้อุปถัมภ์ รายการก่อน แบบบบบบเดียวครับ...”

-ตัดเข้าโฆษณา-

โฆษก : “ครับ มาแล้วครับ กัตดดดดไม่ปล่อยยยยย กัตเล็ก กัตใหญ่ กัตไม่หยุด กัตแปลก กัตแบบหมาบ้า กัตจนตายกันไปข้างนึง ที่นั่งเรียงหน้าจอทีวีต่อหน้าท่านผู้ชมนี้ คือรัฐมนตรีทำท่านจากคณะรัฐบาลที่แล้ว ประเด็นที่เราจะกัตดดดดในวันนี้คือ เป็นรัฐมนตรีอย่างไรถึงรวยกันนัก ก็เรื่องบัญชีทรัพย์สินส่วนตัวที่คณะกรรมการป้องกันการทุจริตฯ ประกาศ ออกมานั้นแหละครับ ตามกฎหมายของรัฐธรรมนูญประเทศหลังอานบุรี รัฐมนตรีทุกตัวต้องแจกแจงทรัพย์สินก่อนและหลังรับตำแหน่ง ในบรรดา รัฐมนตรีสี่สิบท่าน ยอดทรัพย์สินส่วนตัวของรัฐมนตรีทุกท่านและครอบครัว รวมกันเท่ากับ 56,782,375,350.55 อัฐ ทำหมื่นกว่าล้าน! ในจำนวนนี้ กว่าครึ่งของคณะรัฐมนตรีและครอบครัวมีทรัพย์สินเกินหนึ่งพันล้านอัฐ ตัวเลขนี้ น่าตกใจ สูงมากเมื่อเทียบกับฐานะประชาชนทั่วไปที่อย่าว่าแต่เงินล้านเลย เงินหมื่นอัฐก็ยังไม่เคยจับ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเรา--- รายการ *กัตดดดด ไม่ปล่อยยยยย* ที่จะกัตดดดดไม่ปล่อยยยยย ขอเริ่มที่ท่านนี้ก่อน ท่าน รัฐมนตรีสมบัติครับ ทรัพย์สินที่ท่านมีตอนนี้ 5,432 ล้านอัฐ เป็นตัวเลขที่สูงเอากการ โดยเฉพาะในสถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ ประชาชนบางตัว สงสัยครับท่าน ว่าทำไมทรัพย์สินของท่านถึงเพิ่มขึ้นมากเช่นนี้ หลังจากที

ท่านเป็นรัฐมนตรีได้เพียงสองปี”

รัฐมนตรีสมบัติ : “ขอบคุณครับที่เปิดโอกาสให้กระผมได้ชี้แจง กระผมรอวันนี้มานานแล้ว สิ่งสุดท้ายที่กระผมอยากให้เกิดก็คือความสงสัยที่ พ่อแม่พี่น้องประชาชนมีต่อกระผม ซึ่งเป็นสิ่งที่กระผมยอมไม่ได้จริงๆ ยอม ไม่ได้จริงๆ ครับ กระผมเป็นรัฐมนตรีมาสามสมัยแล้ว ทำดีมาตลอด กระผมอยากพูดมานานแล้ว...”

โฆษก : “ท่านครับ เวลาเรามีน้อย กัตดดดดเข้าเป้าเลยดีมั๊ยครับ?”

รัฐมนตรีสมบัติ : “ทรัพย์สินที่กระผมได้มานั้นเกิดจากน้ำพักน้ำแรง ของกระผมและครอบครัวทั้งสิ้น ไอ้หาพันกว่าล้านอัฐที่ได้มา ก่อนหนึ่งก็มา จากดอกเบีย้อย่างเดียว ส่วนใหญ่เป็นทรัพย์สินของตระกูลครับ”

โฆษก : “แต่ประชาชนเขาสงสัยครับ”

รัฐมนตรีสมบัติ : “ขอเรียนถามคุณหน่อยเถอะ มันผิดด้วยหรือครับ ที่กระผมเกิดมาในครอบครัวที่รวย ผมจะบอกให้ รัฐบาลชุดของกระผมนะ มีกรรม ไม่ว่ารัฐมนตรีตัวไหนกระดิกหาง เหน็ดหน้อย ก็ตกเป็นข้าทั้งนั้น เพราะมีพวกที่จ้องจับผิดอยู่แล้ว ก็พวกสื่อมวลชนนี่แหละ ที่เวลากระผม บริจาคเงินให้ชาวบ้านยากไร้เป็นล้านๆ ไม่เคยเห็นใครรายงาน กระผม บริจาคเงินมามาก คุณถามชาวบ้านจังหวัดที่เลือกกระผมเข้ามาก็ได้ ใครๆ ก็รู้ว่าผมชอบบริจาค”

ผู้ชมในห้องส่ง : (ตะโกนแทรก) “โดยเฉพาะช่วงเลือกตั้ง”

รัฐมนตรีสมบัติ : “เสียงใครที่โหนเข้า ผมฟังไม่ชัด”

โฆษก : “ไม่ใช่เสียงเท่าครับ เป็นเสียงกัตดดดด รายการ *กัตดดดด ไม่ปล่อยยยยย* เป็นอย่างนี้ครับท่าน ผู้ชมมีสิทธิกัตดดดดได้เต็มที่ ผมขอถามเรื่องเงินที่ท่านได้มา...”

รัฐมนตรีสมบัติ : “กระผมจะบอกให้ ตระกูลกระผมมีที่ดินเป็น พันๆ ไร่ แต่ละที่อยู่ใจกลางเมือง กระผมขายที่ดินไม่กี่แปลงก็ได้แล้วเงิน เท่านี้ โอ้! กระผมจะโกงไปทำไม อายุก็ป็นนี้แล้ว กระผมอยากทำอะไรที่เป็น ที่จดจำถึงลูกถึงหลานมากกว่า เรื่องโกงนะรี ถ้าจะโกงง่ายนิดเดียว เช่น แก๊งเดียวเท่านั้น”

โฆษก : “แต่ท่านไม่เห็น”

รัฐมนตรีสมบัติ : “ไม่เห็นไม่เท่าใดๆ ทั้งสิ้น”

โฆษก : “เรื่องสกปรกท่านไม่ทำ”

รัฐมนตรีสมบัติ : “กระผมไม่ยอมทำ กระผมทำไม่ลง นรกจะกินเอา ขนาดรถตำรวจนำทางกระผมยังไม่เอาเลย กระผมเป็นสุนัขสมณะ กินอยู่ง่ายๆ คุณไปดูบ้านผมสิ กระต๊อบชั้นเดียว ไม่มีอะไรเลย”

โฆษก : “แล้วคุณหาสนิมนี้ที่...”

รัฐมนตรีสมบัติ : “อ้าย! ไอ้ฉันของกระผมชะที่ไหนเล่า ของเมีย”

โฆษก : “ของเมียไม่ใช่ของท่านหรือครับ?”

รัฐมนตรีสมบัติ : “กระผมไม่ใช่พวกเกะเมียนะครับ กระผมหยิ่งในศักดิ์ศรี สอนลูกๆ อย่างนี้มาตลอด”

โฆษก : “ขอตัดไปที่สายจากท่านผู้ชมนะครับ สายแรกเชิญครับ”

เสียงจากโทรศัพท์ : “อยากถามท่านรัฐมนตรีหน่อยครับถึงโครงการที่ท่านเซ็นทั้งทวนวันสุดท้ายที่ทำงาน ท่านจะว่ายังไงครับ?”

รัฐมนตรีสมบัติ : “ดีครับที่ท่านผู้ชมโทรมาถาม ดีครับ อย่างนี้ถึงจะเรียกว่าการตรวจสอบแบบทรานสปาเรนซ์ ผมขอถามกลับครับว่าที่กล่าวอ้างมานี้มีใบเสร็จไหม? มีหลักฐานไหม? นอกจากจะกล่าวหากันพล่อยๆ ถามหน่อยโครงการนั้นทำเพื่อใคร ก็เพื่อพวกคุณทุกตัว ที่ไม่ทำก็ด่า ทำก็ด่า ผมน้อยใจนะครับ เป็นหนี้การเมืองนี้ยากจริงๆ หมอดวาระคราวนี้กระผมอยู่บ้านเลี้ยงหลานดีกว่า เล่นการเมืองนี่เปลืองตัวเปล่าๆ ”

โฆษก : “ขอถามอีกท่านดีกว่าครับ ท่านรัฐมนตรีเพิ่มทรัพย์ครับ ยอดทรัพย์สินที่ท่านรายงานคือ 2 ล้านบาท ขณะนี้ของภรรยาท่าน 13,542 ล้านบาท ทำยังไงภรรยาท่านถึงรวยกว่าท่านมากๆ เลยครับ?”

รัฐมนตรีเพิ่มทรัพย์ : “แหม ก็ผมทำงานลูกเดียว เรื่องเงินเมียจัดการหมด”

โฆษก : “ท่านเป็นสามีประภายกเงินเดือนให้ภรรยาหมดหรือครับ?”

รัฐมนตรีเพิ่มทรัพย์ : “ใช่ครับ ทุกวันนี้เมียให้มาใช้วันละร้อยอัฐ”

โฆษก : “รวยขนาดนี้ยังให้ท่านเพียงร้อยเดียว?”

รัฐมนตรีเพิ่มทรัพย์ : “โห! บางทีผมยังต้องยืมมาขับเลย ไม่เชื่อถามใครต่อใครดู ไอ้การประหยัดแบบนี้แหละที่ทำให้เราสร้างฐานะขึ้นมา

ได้ สูตรนี้ผมไม่หลง”

โฆษก : “โหโฮ! การประหยัดสามารถทำให้รวยได้ขนาดนี้เชียวหรือครับท่าน?”

รัฐมนตรีเพิ่มทรัพย์ : “โดยพื้นเพเดิมภรรยาผมรวยครับ ที่บ้านเค้าก็ขยันทำมาหากิน ธุรกิจกระดุกอบแห้ง กระตุกรมควั่น ล่าสุดก็ยังทำธุรกิจชุดกระดุกไดโนเสาร์โบราณมาขายอีก คุณก็รู้กระดุกไดโนเสาร์นะใหญ่แค่ไหน แต่ละท่อนเลี้ยงสุนัขได้ทั้งหมู่บ้าน ตัดขายส่งออกได้เงินมากมาย กระดุกเรามีคุณภาพ ต่างประเทศนิยม”

โฆษก : “ท่านผู้ชมในห้องส่งมีคำถามครับ”

รัฐมนตรีเพิ่มทรัพย์ : “ดีครับ ผมก็ชอบครับไอ้ความทรานสปาเรนซ์อะไรนั่น”

ผู้ชมในห้องส่ง : “มีข่าวว่าท่านไป... ไม่กี่วัน จริงมั๊ยครับ?”

รัฐมนตรีเพิ่มทรัพย์ : “ไปได้ยินมาจากไหน โห! ผมไปจริง แต่... ตามที่เป็นข่าว ผมไปติดต่อขายกระดุก มีหลักฐานพิสูจน์ได้ มีใบเสร็จ”

โฆษก : “เปลี่ยนเป็นอีกท่านนะครับ ท่านรัฐมนตรีพูนสินครับ บัญชีทรัพย์สินที่ท่านรายงานคือ 5 ล้านบาท ของภรรยาท่าน 1,221 ล้านบาท ของ... ”

รัฐมนตรีพูนสิน : “ก่อนอื่นกระผมดีใจที่ได้มาออกรายการ กัดไม่ปล่อย...”

โฆษก : “ของแท้ต้อง กัดดดดดไม่ปล่อยยยย ครับ”

รัฐมนตรีพูนสิน : “กระผมดีใจมากที่ได้มาถูกกัดดดดในวันนี้ครับ สาบานได้ว่าดีใจจริง เพราะหลายครั้งที่กระผมชี้แจงบอกหนังสือพิมพ์ชาวบ้านไม่ค่อยเชื่อ นำแปลกครับ ประเทศหลังอานบุรีเราเนี่ย ไม่ค่อยมีใครเชื่อความจริง กระผมก็ไม่อยากว่าอะไร เพราะเชื่อว่าความจริงก็คือความจริง ถ้ากระผมไม่ซื่อสัตย์ ฟาดินยอมต้องลงโทษแน่นอน สาบานได้ กระผมเห็นมาหลายตัวแล้วที่ผิดคำสาบานต่อประชาชนแล้วกระดุกติดคอตาย”

โฆษก : “ท่านช่วยตอบคำถามก่อนครับ”

รัฐมนตรีพูนสิน : “ความจริงเหตุผลเดียวที่ทำให้กระผมและครอบครัวสร้างตัวได้ก็คือเราโชคดี พุดตรงๆ ก็คือเรามักถูกล็อตเตอรี่เป็นประจำ ตั้งแต่หนุ่มจนแก่นี้ กระผมถูกทั้งล็อตเตอรี่ หอยใน หอยนอก แหงบอล ไม่ว่าทำอะไรเป็นได้เงิน เห็นมัย กระผมว่าแล้วเชียว คุณเองก็ทำหน้าไม่เชื่อ สาบานได้ว่านี่เป็นความจริง”

โฆษก : “ทำยังไงครับ?”

รัฐมนตรีพูนสิน : “ไม่ต้องทำอะไรเลย เป็นเรื่องของโชคครับ เชื่อมัยว่าในโลกนี้จะมีพวกหนึ่งที่มีประสาทสัมผัสที่หก กระผมเป็นหนึ่งในนั้น...”

โฆษก : “ขอถามท่านว่า ทำไมแม่บ้านและหมาขี้บรของท่านจึงมีทรัพย์สิน...”

รัฐมนตรีพูนสิน : “เดี๋ยวก่อนๆ ใจเย็นๆ กัดทีละเรื่องได้ไหม ผมยังพุดเรื่องสัมผัสที่หกไม่เสร็จ คือยังงี้ครับ ตั้งแต่เด็กกระผมก็รู้ตัวว่ามีความสามารถพิเศษอันนี้ กระผมชอบนั่งทางใน เห็นเทวดาอยู่เสมอ”

โฆษก : “เทวดาตัวเขียวๆ นี้นะหรือ?”

รัฐมนตรีพูนสิน : “ใช่ บางทีก็ไม่เขียว ออกทองๆ พุดถึงเทวดานี้มีหลายเกรด ที่มาเข้าฝันกระผมบ่อยๆ มักเป็นระดับธรรมดาสูงกว่า ระดับสูงไม่ลงมาหาเราหรอก...”

โฆษก : “เทวดาพวกนั้นบอกเลขหรือครับ?”

รัฐมนตรีพูนสิน : “บางทีก็บอกตรงๆ แต่บางครั้งก็ต้องมาตีความ”

โฆษก : “นั่นช่วยบอกผมหรือท่านผู้ชมในห้องส่งนี้บ้างได้ไหมครับ? ทางเลขก็ยิ่งดี”

รัฐมนตรีพูนสิน : “อย่าเลยคุณ เรื่องของฟ้าดินเอาไปบอกตัวอื่นไม่ได้หรอกครับ ผิดกฎแห่งจักรวาล กระผมจะบอกให้ เรื่องดวงเป็นเรื่องแปลก สุนัขไหนจะรวยมันก็ต้องรวย หนีไม่พ้น กระผมรู้ว่าพุดออกไปยังงี้แล้ว ต้องมีพวกไม่เชื่อ ช่างเถอะ กระผมชินซะแล้ว สาบานได้ว่าวันนี้กระผมมาพุดอย่างเปิดอก”

โฆษก : “ท่านซื้อหวยรัฐบาลไหม?”

รัฐมนตรีพูนสิน : “ซื้อครับ แต่ไม่มากเท่าซื้อล็อตเตอรี่นอก ซื้อที่เป็นปีกะครับ”

โฆษก : “อย่างนี้เงินทองไม่รั่วไหลหรือครับ?”

รัฐมนตรีพูนสิน : “ตรงกันข้าม นี่กลับเป็นการเอาเงินต่างประเทศเข้ามาต่างหาก กระผมเห็นว่าไหนๆ ก็ถูกอยู่เรื่อย ซื้อหวยนอกดีกว่า ตอนนี้อะไรต้องการเงินต่างชาติอยู่ด้วย กระผมก็รักชาตินะครับ สาบานได้”

โฆษก : “น่าเสียดายเวลาน้อย จึงไม่มีโอกาสกัตตตตตเรื่อง...
เดี๋ยวเราจะมากัตตตตตท่านที่เหลือต่อ
อย่าเพิ่ง! อย่าเพิ่งลุกไปไหน ดูผู้อุปถัมภ์รายการก่อน แบบบบบ
เดี๋ยวครับ สาบานได้ เอ๊ะ! นี่ผมไปติดคำว่า สาบานได้ มาจากไหน...”

-ตัดเข้าโฆษณา-

โฆษก : “ท่านผู้ชมครับ นี่คือการกัตตตตตไม่ปล่อยยยย กัตอย่างเดียว กัตเจ๊็บๆ กัตเอาเรื่อง กัตเอาความจริงออกมา กัตตตตมันให้หมด กัต กัต กัต วันนี้เรามักหาความจริงดูซิว่า เมื่อมีประกาศจากคณะกรรมการป้องกันการทุจริตถึงรายการทรัพย์สินของคณะรัฐบาลที่ผ่าน มา เราประชาชนรู้สึกยังไง ท่านรัฐมนตรีสินทวีละครับ ทรัพย์สินที่ประกาศออกมา 22,320 ล้านบาท สูงที่สุดในคณะรัฐบาล?”

รัฐมนตรีสินทวี : “อ้อ! ของผมมีอยู่ไม่กี่ล้านเอง...”

โฆษก : “ที่เหลือก็ของภรรยาเหมือนกัน?”

รัฐมนตรีสินทวี : “เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ความรวยเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ก็แต่งงานมารวยนะ ทำไรได้ จะให้แก่งงจันรี”

โฆษก : “ท่านเคยคิดมัยครับว่า ประชาชนจะสงสัยล้มลคมใน...”

รัฐมนตรีสินทวี : “ช่างคิดซะมันปะไร ผมทำงานอย่างถูกกฎหมาย-ทุกประการ สังคมเรามีพวกที่อิจฉาตาร้อนเยอะ ทำไรได้ นี่เป็นโลกของการอิจฉาริษยา เห็นตัวอื่นดีกว่าตัวเองมิได้”

โฆษก : “แต่ท่านครับ ทำไรครับถึงรวยได้ขนาดนี้ เพราะลำพังเงินเดือนรัฐมนตรีอย่างเดียวยังไม่น่าจะสร้างตัวได้ขนาดนี้”

รัฐมนตรีสินทวี : “ใครจะอดทนทำงานประจำอย่างเดียวเล่าคุณ! ผมทำทุกอย่าง งานเล็กงานใหญ่ อาศัยที่วางแผนเก่ง รู้จักสุนัขมาก”

โฆษก : “มีบางตัวที่ท่านคลุกคลีกับ...หลายตัว แล้ว...”

รัฐมนตรีสินทวี : “เหลวไหลทั้งเพ ไอ้พวกที่เขียนข่าวแบบนั้นเป็นพวกปากคนทั้งนั้น เป็นข้าราชการเมืองก็ต้องมีเพื่อนฝูงมากมาย ซี้ แหม! ไอ้การไป... แปลว่าเราต้องทุจริตด้วยหรือ”

โฆษก : “อ้า! มีคำถามจากท่านผู้ชมทางบ้านเข้ามาครับท่าน เชิญครับ”

เสียงทางโทรศัพท์ : “คำถามของดิฉันคือ ทำไมรัฐมนตรีชุดนี้รักเมียมาก มีเงินทองเท่าไรยกให้เมียหมด ดิฉันแต่งงานมาหลายปีไม่เห็นสามีทำอย่างนี้บ้างเลย ทุกวันนี้ต้องทำงานหาลำโพงพิเศษ เหนื่อยมากเลยคะ”

รัฐมนตรีสินทวี : “ผมว่าคุณผู้หญิงที่ถามนี้โชคร้ายในเรื่องความรักนะครับ น่าอาภัพมาก น่าจะเลิกกับสามีไปเสียให้รู้แล้วรื้อด ซะ! ผู้ชายอะไรไม่รู้รักโรแมนซ์เสียเลย ชีวิตแบบนี้เจานะครับ เจามาก ความรักคือความสดชื่น ความรักคือสรรพสิ่ง...”

โฆษก : “ท่านช่วยตอบคำถามก่อนได้ไหมครับ?”

รัฐมนตรีสินทวี : “ถ้าคุณโชคดีพบรักกับหญิงหลังอานดีๆ สักตัว คุณจะเข้าใจว่าทำไมเราจึงยอมทำงานหนักเพื่อเมีย ความรักก็คือคำตอบ ความรักเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งจรรโลงโลก ส่วนเรื่องเงินทองนะของนอกกายเมื่อย่อมสำคัญกว่าอยู่แล้ว คุณว่ามั้ย?”

โฆษก : “ท่านเป็นหมาโรแมนติคจริงๆ น่าอิจฉาแทนภรรยาของท่านจริงๆ อีกคำถามครับ ผู้ชมทางบ้านฝากถามว่า ทำไมไม่มีเงินทองมากมายแล้ว ไม่คิดแจกจ่ายชาวบ้านที่ยากไร้บ้างครับ?”

รัฐมนตรีสินทวี : “เป็นคำถามที่ดีมากครับ ขอบพระคุณท่านที่ถามคำตอบก็คือ เราออกเงินช่วยเหลือชาวบ้านมาโดยตลอด แต่เราไม่ต้องการเปิดเผย...”

โฆษก : “โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเลือกตั้ง?”

รัฐมนตรีสินทวี : “ก๊ตสมกับเป็นรายการก๊ตไม่ปล่อยจริงๆ ครับ”

โฆษก : “ของแท้ต้อง กัดดัดดัดไม่ปล่อยยยยย ครับ”

รัฐมนตรีสินทวี : “ก๊ตแรงถึงใจจริงๆ อย่างนี้ลิครับดี เพราะรัฐมนตรีเป็นหมาของประชาชน ต้องผ่านการตรวจสอบได้ ไม่มีนอกมีใน อย่างนี้ลิผมชอบ แต่ผมว่าคุณอย่ามองโลกในแง่ร้ายอย่างนั้นลิครับ เดี่ยวแก่เร็วพวกผมจะเป็นพวกที่ชอบปิดทองหลังพระครับ ขออนุญาตพูดอะไรหน่อยเถอะครับ บ้านเมืองเราเปลี่ยนแปลงอยู่อย่างหนึ่ง คืออะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับรัฐมนตรี เป็นต้องตัดสินให้ผิดไว้ก่อน ยี้ไว้ก่อน ทุจริตไว้ก่อน ผมว่ามันไม่ยุติธรรม มีกระดาดหิซซุใหม่ครับ ผมอยากร้องให้...”

โฆษก : “ท่านผู้ชมครับ มาถึงรัฐมนตรีท่านสุดท้าย ท่านรัฐมนตรีบุญดีเป็นหลังอานหนุ่มรูปหล่อ ทรัพย์สินที่แจกแจงไม่เบาเหมือนกัน 1,467 ล้าน ยังโสดนะครับ รวย หล่อ แล้วยังโสด ท่านพอเล่าให้ฟังได้ไหมครับว่าทำไม...”

รัฐมนตรีบุญดี : “ว่าทำไมผมถึงรวยอย่างนี้? เรื่องมันยาว รายการคุณมีเวลาพอหรือ?”

โฆษก : “เล่าคร่าวๆ ก็ได้ครับ”

รัฐมนตรีบุญดี : “ผมจะเป็นหลังอานที่รักการผจญภัย ตั้งแต่เด็กยายผมมักเล่าเรื่องเกี่ยวกับนิยายปรัมปรา ประเภทเมืองลับและอะไรเทือกนั้น มันเลยฝังใจ เมื่อโตขึ้นผมก็มักเข้าป่าเสาะหา...”

โฆษก : “เสาะหาเมืองลับแล?”

รัฐมนตรีบุญดี : “ใช่ ใช่”

โฆษก : “ท่านครับ แล้วมันเกี่ยวกับบัญชีทรัพย์สินตรงไหนครับ?”

รัฐมนตรีบุญดี : “อย่าเพิ่งถาม มันเกี่ยวกันแน่ ผมเล่าถึงไหนแล้ว? อ้อ! ผมเดินป่าอยู่หลายปี ขึ้นเหนือล่องใต้ มีอยู่วันหนึ่ง ผมตั้งแคมป์อยู่ที่ชายป่าหนองหมาร่อง ทางเหนือของประเทศหลังอานบุรีนะครับ ถ้าไปจากเมืองหลวง ก็ราวๆ หกร้อยกว่ากิโลเมตร เดินทำสองวันจะถึงหุบเขาหมาร่องให้ เหตุที่เรียกหุบเขาหมาร่องให้ก็เพราะภูเขาลูกนั้นมีรูปร่างเหมือนหมาเหิน มีตาน้ำตรงปลายหินข้างบนไหลเอื่อยๆ ลงมา ดูเหมือนหมาเหินร้องให้จริงๆ จากหุบเขานั้นเดินทางไปอีกครึ่งวันจะพบแม่น้ำขวางอยู่ ล่องแพไปตามแม่น้ำสายนั้นสักสามชั่วโมง ขึ้นฝั่งแล้วเดินทำอีกราวสองวันสองคืนผ่านดงต้นไม้กินหมา ก็ถึงหุบเขาชื่อ...”

โฆษก : “เอาเป็นว่าไกลมากก็แล้วกัน”

รัฐมนตรีบุญดี : “จากที่นั่นเดินเท้าต่ออีกสองวันจะถึงเขาแม่หม้าย เหตุที่ชาวบ้านเรียกว่าเขาแม่หม้ายก็เพราะครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...”

โฆษก : “ได้โปรดย่อหน่อยเถอะครับท่าน”

รัฐมนตรีบุญดี : “คุณเคยไปที่นั่นมั๊ย เป็นป่าทึบกันดารมาก ทั้งหากปลิง ค้างคาวกินเลือด ต้นไม้กินหมา ผีป่า สารพัด ตอนนั้นเป็นเวลาเย็น อากาศมืดซัว ผมเอนกายพักหลังจากที่เหนื่อยจากการเดินป่ามาทั้งวัน ทันใดนั้นผมเห็นร่างหนึ่งคลานออกมาจากราวป่า ผมคิดว่าตัวเองตาผาตไป เพ่งดูอีกนาน สายตาไม่ได้หลอกผม ผมลุกขึ้น

“ร่างนั้นเป็นชาวเกย์ฮาร์ดตัวหนึ่งในสภาพผอมโซ เห็นกระดูกซี่โครงสองสามซี่ทะลุออกมา ลิ้นของเขาห้อยยาว เขาอยู่ในสภาพขาดสารอาหารมานานหลายสัปดาห์ ผมไม่รู้ว่าเขารอดชีวิตมาได้ยังไงจากป่าโหดนั้น เขาบอกว่า ‘น้ำ ขอน้ำกินหน่อย’

“ผมเอาน้ำให้เขา เมื่อดื่มเสร็จเขาก็เล่าให้ผมฟังว่า เขาบาดเจ็บหลังจากเดินป่ามานานหลายเดือน เขาเล่าถึงเมืองลับแลที่ซ่อนอยู่หลังขุนเขา ทะมึนโหน่ มันเป็นเมืองที่ตัดขาดทุกอย่างจากโลกภายนอก...”

โฆษก : “เรื่องของท่านอีกยาวมั๊ยครับ รายการเรายังเหลืออีกไม่กี่นาที...”

รัฐมนตรีบุญดี : “ผมเล่าถึงไหนแล้ว? อ้อ! ที่นั่นมีแก้วแหวนเงินทองมหาศาลที่เราใช้กันในร้อยชั่วชีวิตก็ไม่หมด ไม่เคยมีใครไปถึงสถานที่นั้นมาก่อน นักเดินทางทุกตัวที่หวังไปหาขุมทรัพย์ตายกลางทางทั้งนั้น เนื่องจากต้องผจญกับอันตรายสารพัด...”

โฆษก : “เอาไว้โอกาสหน้าผมจะเชิญท่านมาออกรายการสารคดีเดินป่าล่าสัตว์จะเหมาะกว่าครับท่าน”

รัฐมนตรีบุญดี : “เดี๋ยวย่าเพิ่งชัด เขาเล่าว่าเขาได้ลายแทงมาจากนักเดินทางอีกตัวหนึ่ง ที่ได้มาจาก...”

โฆษก : “ท่านครับ เวลาของเรา...”

รัฐมนตรีบุญดี : “เอาเป็นว่าก่อนเขาตายเขามอบลายแทงทางเข้าสู่เมืองลับแลนั้นให้ผม ผมก็ไปตามลายแทงนั้น ผมเดินทางอยู่นาน...”

โฆษก : “เป็นอันว่าบัญชีทรัพย์สินของท่านได้มาจากเมืองลับแล ท่านผู้ชมครับ นี่คือนายการกั๊ดดดดดไม่ปล่อยยยยย อาทิตย์หน้า...”

รัฐมนตรีบุญดี : “ผมยังไม่จบ...”

โฆษก : “อาทิตย์หน้าผมจะตามล่าผู้ร่วมรายการมาอีก ในตอนที่ชื่อว่า ทำไมรัฐมนตรีถึงชอบมีเมียบ่อย จริงหรือไม่ ผิดหรือไม่ ถูกหรือไม่ ไม่ต้องห่วง ผมจะกั๊ดดดด..... ไม่ม่ม่ม่..... ปล่อยยยย.....”

-จบรายการ-